

Sámánpróba

WIP 2003

3700.25.12. Doran

Wulf éppen a piactérről tartott hazafelé a Toronyba, mikor az árnyékból egy csuklyás alak lépett ki elé. A nevéen szólította és egy tekerstartót nyújtott át. Wulf mohón rávetette magát a nem várt ajándékra, elkezdte kibontani a tekerstartót. Egy levelet és egy rövid kis pálcát talált benne. Mire feleszmélt és megkérdezte volna, hogy ez kitől jött, a csuklyás alak már nem volt sehol. Wulf feltörte a levél pecsétjét, melyen rögtön felismerte a Fadöntők törzsének szimbólumát, a stilizált medvét és olvasni kezdte.

A levél sajtószerű módon az ork és az aquir nyelv keverékén íródott.

Umbaar Wulfnak, a Fadöntők elveszett majd megkerült Sámánfiának!

Mi tudjuk, hogy ki vagy, habár ezzel még Te magad sem vagy teljesen tisztában. Előkerülésed óta figyelemmel kísérjük pályafutásod. A Sámánok Tanácsa megítélése szerint Benned megtestesül mindaz, ami a Nagy Urrugha leszármazottaitól elvárható. Ezért úgy döntöttünk, hogy elérkezett az idő, hogy kiállj a Fadöntők Sámánjainak Nagy Próbáját!

Törzsednek szüksége van Rád és a megszerzett titkos tudásodra. Ezért Tha'usur nevében arra kérünk, hogy térj vissza Tiedhez, állj ki a próbát, majd hatalmaddal segíts nekünk.

Döngőléptű Wragg'huswarr

A levélhez mellékeltek egy pálcát is, melyre aquirul az alábbi vészték:

„Csak törd el, és ott lészel hol Óseid világra hoztak!”

Wulf visszasietett hát a Toronyba, bezárkózott a szobájába és írt egy pár soros levelet, melyben megírta kalandozótársainak, hogy el kell mennie egy pár hétre, úgyhogy ne is keressék. Aztán összecsomagolt az útra és eltörte a pálcát. Minden elmosódott körülötte és kezdetét vette a térutazás.

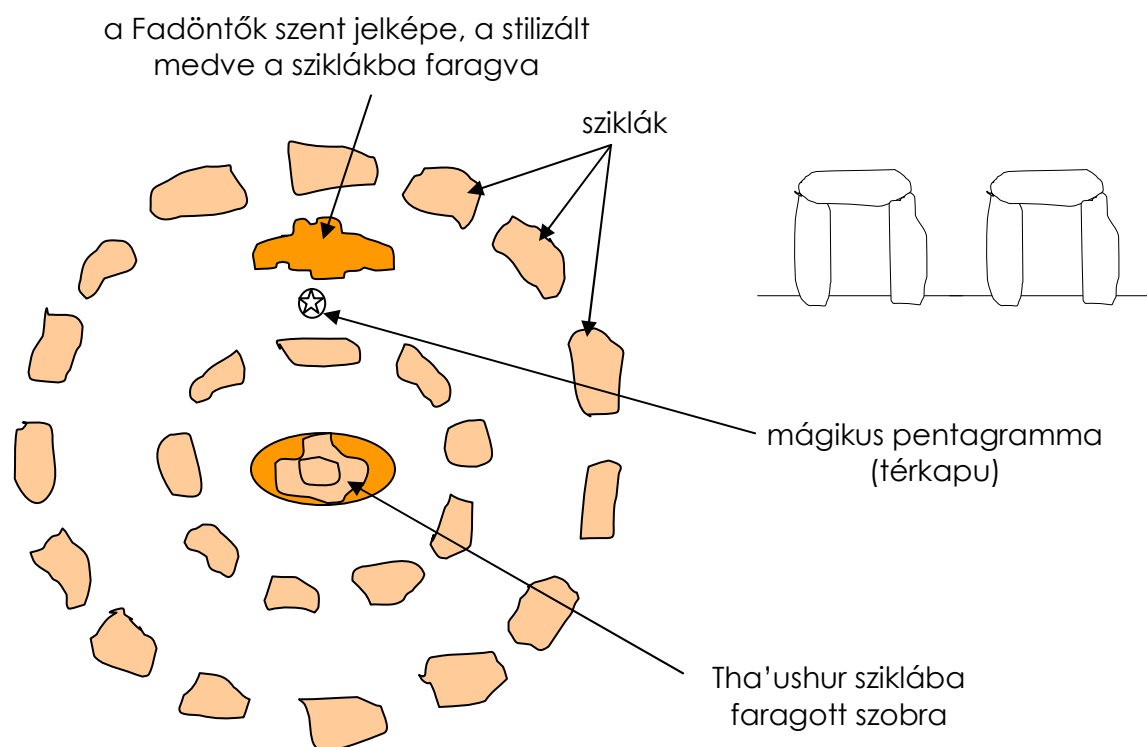
3700.25.12. Ediomad-hegység

Néhány szegmens múlva újra kezdett kitisztulni körülötte a világ, megérkezett. Egy kősziklából épített szentélyszerű helyre érkezett. Vele szemben Tha'usur, törzsének mitikus hőséne a sziklába faragott szobra figyelt rá. Mikor hátranézett, maga mögött felismerte az óriási méretű stilizált medvét a sziklába faragva.

A szentély körül tizenkét ork harcos várt rá. Röviden köszöntötték, majd a vezetőjük előlépve bemutatkozott neki. Dragg W'rausnak hívták. Aztán röviden csak ennyit közölt Wulffal, hogy azonnal indulniuk kell, mert itt nem biztonságos...

Szaporán kezdi szedni a lábait, Wulfnak is nagyon ki kell lépnie, hogy tudja vele tartani a lépést. A harcosok követik őket. A harcosok rozsdavörös fémvértet és sisakot viselnek testükön, egyetlen fegyverük egy hatalmas kétkezes csatabárd, amely szintén az előbbi anyagból készült.

A Szikla-szentély (a Fadöntők szent helye, ide nyílt a portál)

Gyorsan haladva kiérték a Szikla-szentélyből. Elkezdtek ereszkedni lefelé. Wulf menet közben nem tudott betelni a szép hegyvidéki panorámával. Szívesen megállt volna egy kicsit gyönyörködni a nem mindennapi táj szépségében, melyet az Ediomad bércei nyújtottak, de kísérői nem engedték neki, mint mondták, menniük kell, mert itt nem biztonságos...

Néha nyaktörő hegyi utakon és sziklafalakon kellett leereszkedniük, de mindez nem hátráltatta őket abban, hogy tempósan haladjanak. Wulf egyszer majdnem lecsúszott, de erős kezek ragadták meg és felhúzták vissza a keskeny hegyi ösvényre. Haladtak tovább...

Már jó két órája úton voltak, mikor iszonyatos bömbölést hallottak maguk előtt. Néhány pillanattal később meglátták a hang forrását is. Valami hatalmas, iszonyatos erejű lény vágatott feléjük, az útjába kerülő sziklákat medvemancsszerű végtagjaival egyszerűen csak félresöpörte. Körülötte kisebb bogárszerű lények. A nagy lény mérete legalább három és fél méter hosszú. Feje hüllőszerű, de a teste szőrös, teste leginkább talán egy medvére

emlékeztet. Bár a hat lába ennek némileg ellentmond. A hullópofájában hatalmas fogak sorakoznak, a feléjük száguldó fenevad ezeket csattogtatva támad. A körülötte lévő bogárszerű lényeknek barna páncéljuk van. A bömbölő fenevaddal ellentétben ők teljesen némán támadnak. A bogarak vagy húszan lehetnek.

A támadók rohama szinte elsöprő erejű. Az ellenük felsorakozó ork harcosok védelme rögtön véget érni látszik mikor a Z'warrd, az ork harcosok hívták így egymás között, odaért hozzájuk és félelmetes fogaival és mancsaival nekik esett. Két ork harcost nyomban szét is tépett és másik kettőt pedig óriási mancsaival csapott agyon. A kiomló vértől pillanatok alatt vörös lett a hegyi út. Wulf sem volt azonban rest, hatalomszavakat bömbölt és a félelmetes lény nemsokára törött végtaggal bucskázott le a mélybe, magával rántva jó pár bogarat és egy sérült ork harcost is. A megmaradt ork harcosok ellentámadásba lendültek a bogarak ellen. Wulf villámmágiával próbálkozott, de kevés sikerrel. Aztán újabb hatalomszavak hagyták el száját és ezzel sikerült átbillentenie a mérleg nyelvét az orkok javára. A kegyetlen öldöklésben elesett Dragg W'rausur is a Wulfra vigyázó orkok vezetője és tíz jó harcosa is. A bogarak mind egy szálig odavesztek. Az Ediomad hegyei nem ismernek kegyelmet. Győzöl vagy meghalsz! Nincs más választásod...

Az egyik túlélő a harcosok közül, rákiáltott Wulfra, hogy eszébe ne jusson megfogni a bogárszerű lények fegyvereit, mert azok átkozottak. Persze a harcosnak fogalma sem lehetett arról, hogy a fegyverek valójában kontaktméreggel voltak igen vastagon bekenve, melyre a bogarak teljesen immúnisak voltak. Mindenesetre ezek után Wulf inkább hagyta a fegyvereket és nem mert hozzájuk nyúlni.

Hárman tovább folytatják az útjukat. A további út szerencsájukre eseménytelenül telik el. Végül megérkeznek egy különös barlangrendszerhez.

A barlangból hamarosan ork harcosok sereglenek elő. Megérkeztek a Fadöntők titkos szálláshelyére! Bevezetik őket. Wulfot hatalmas hősként fogadják. Úgy kezelik mint egy igazi ork hőroszt. A nőstények sorban felkínálkoznak neki. A túlélő harcosok elismerően méltatják társaiknak és beszámolnak nekik az úton történekről.

A Sámánok Tanácsa egyelőre nem mutatkozik, de hamarosan egy küldönc érkezik tőlük és átadja az üzenetüket, miszerint érezze otthon magát náluk, egyen, igyon amennyit csak akar és bármelyik nősténnyel párosodhat amelyik csak megtetszik neki. A szállásául szolgáló barlangot is megmutatja neki. Azért még annyit odasúg Wulfnak távoztakor, hogy azért pihenjen is, hiszen holnap lesz a nagy próbatétel. Wulf úgy gondolta, hogy megfogadja a tanácsot ezért bőségesen megvacsorázott, ivott rá két korsó bűdös ork sört és magáévá tette a két legkívánatosabb ork nőstényt. Aztán elzavarta őket, mondván, hogy most már pihenni akar.

3700.25.13. Ediomad-hegység

Reggel néhány harcos jelent meg a szálláshelyén és közölték vele, hogy a Sámán Tanács azonnal látni kívánja. Egy elég széles barlanghoz vezetik. A falak mentén a törzs legkülönb harcosai állnak végig a teremben, kezükben égő fáklyát tartva. A terem éppen ezért valósággal fényárban úszik. A terem közepén egy kisebb máglya körül a törzs tíz legnagyobb hatalmú és legvénebb sámánja állt és kántált valamit. Wulfnak egy darabig várakoznia kellett, majd a vének egyike szólásra emelkedett:

„Légy hát üdvözölve, Umbaar Wulf!

Döngöléptű Wragg'huswarr vagyok. Én hívtalak ide Téged, az Elveszett Sámánfit. Már régóta figyelünk Téged és többet tudunk rólad, mint Te magad. Ismertük az apádat, a Nagy Urrughát, akit aqirok öltek meg születésed évében. Benned látjuk az ő reinkarnációját. De törzsünk szokása szerint Neked is bizonyítanod kell. Ki kell állnod a Sámánok Nagy Próbáját! Ha túléled hatalmad még nagyobb lehet, mint amiről valaha is álmodtál. Ha elbuksz, halálodban sem lelheted meg az örök nyugalmat, lelked kísértetként fog bolyongani az idők végezetéig! Remélem vállalod a próbatételt és nem kell szégyenszemre örökre száműznünk a törzsből!”

Majd ezek után felteszi a kérdést:

„Vállalod hát?”

Wulf két másodpercig kivárt, majd hangosan igent mondott az elhangzott kérdésre. Válaszul az Öregsámán csak ennyit felelt:

„Remek! Ezt vártuk Tőled mindannyian. Azért azt nem szeretnénk, hogy teljesen védtelenül kelljen vállalnod a próbatételt. Ezért kapsz tőlünk három ajándékot. Tha'ushur kísérjen utadon!”

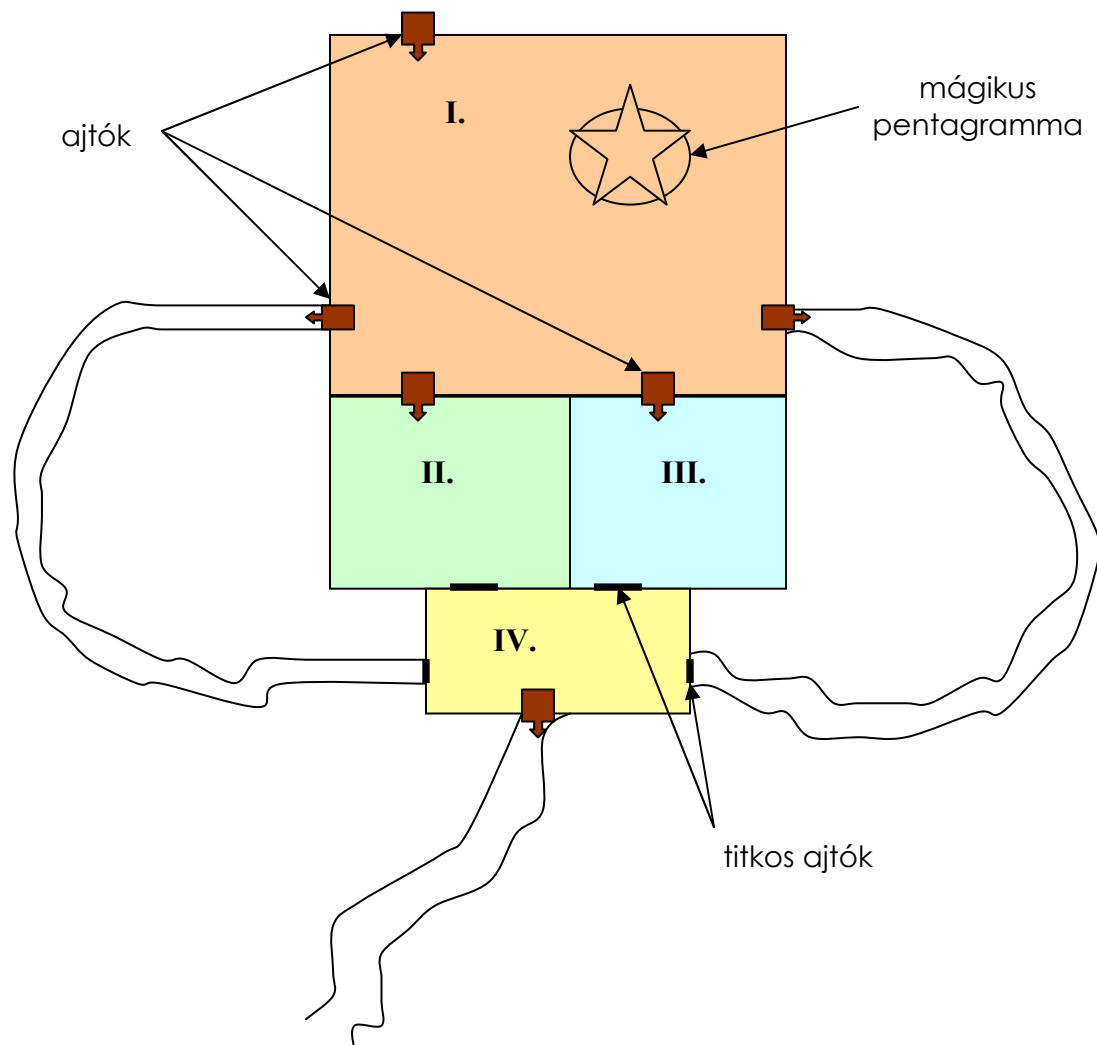
És ezzel átad Wulfnak három üvegcsét, amelyek ezeket tartalmazzák:

1. a sárga színű folyadék, a Mágia Itala
2. a piros színű folyadék, az Élet Itala
3. a fekete színű gáznemű, a Halál Szele

Miután ezeket Wulf megkapta, egy ajtóhoz vezették és útjára engedték. Wulf ahogy belépett az ajtón még maga mögött hallotta az Öregsámánok egyre hangosabb kántálását és a harcosok dobolását...

A próbatétel

Wulf egy hatalmas méretű terembe jutott. Az ajtó, melyen belépett a terembe a hosszúkás terem bal felén helyezkedett el. Odabent fáklyák világítottak. A porban egy nagyméretű mágikus pentagrammára lett figyelmes, mely a terem végének jobb oldalán volt. Odalépett és óvatosan megnézte. A pentagrammán ezúttal nem izzottak a rúnák. Wulf tanácstalan volt, vajon kell-e majd a továbbjutáshoz ez a pentagramma... Végül úgy döntött, hogy nem kockáztat, és otthagya érintetlenül. „Most egyedül vagyok.” – gondolta – „Nem kockáztathatok.” Átsétált az óriási terem túlsó oldalára. Ott négy ajtót látott meg. Egyik a jobb oldali fal legvégén, egy a bal oldali fal legvégén, kettő pedig a szemközti falon, a lehető legmesszebb egymástól, az egyik teljesen a jobb végen, a másik pedig a bal végen.

Wulf kicsit tanácstalan volt. Tudta, hogy egyedül van, és nem mindegy, hogy melyik ajtót nyitja ki. Végül úgy döntött, hogy a szemközti falon lévő, bal oldali ajtót választja. Óvatosan megfogta a kilincset, előtte ellenőrizte, hogy nincs-e rajta kontaktméreg, majd benyitott. Egy fáklyákkal gyéren megvilágított kis terembe jutott. Odabent csak a csupasz falak, semmi más.

Aztán benyitott a jobb oldali ajtón is. Ott sem talált semmit. Aztán sorra vette a másik két ajtót is. Mindkettő egy-egy sötét kis folyosóra nyílt. Elő kellett vennie egy fáklyát is. Meggyújtotta és először a bal oldali ágba indult el. De a folyosó zsákutca volt. Visszament a terembe. Aztán más választása nem lévén a másik ágon indult el. De nagy meglepetésére ez is zsákutca volt. Most mit tegyen tűnődött. Aztán eszébe jutott, hogy hátha egy titkosajtó a megoldás. Fáklyájával megvilágította a falat és alaposan szemügyre vett rajta minden kis repedést. Végül megtalálta, amit keresett. Egy helyen gyanúsán egyenes volt a repedés. Megpiszkálta kissé. Nem nyílt. Aztán talált egy fáklyatartót. Behelyezte a meggyújtott fáklyát. Tovább vizsgálódott. De azon a résen kívül mást nem talált. Már kezdett mérges lenni, mikor eszébe jutott a fáklyatartó. Hátha az a megoldás kulcsa. Megnézte, mozdul-e valamelyik irányban. És valóban! A fáklyatartó elfordításával megnyílt egy rejtékajtó! Ismét kezébe vette a fáklyát és átment a rejtékajtón. Egy sötét kis terembe jutott. A szemközti falán egy ajtó állt. Óvatosan ellenőrizte, majd lenyomta a kilincset. Egy sötét folyosóra nyílt. „Csak megtaláltam!” – gondolta és vígan folytatta útját.

Egy jó ideig haladt egyenesen a sötét folyosón, mikor valami kattant a lába alatt és egy hatalmas nagy vasrács iszonyatos dördüléssel lezárta az utat a háta mögött... Most már nincs visszaút, csak előre fele mehet.

Halad tovább rendületlenül, míg végül egy ajtóhoz ért. Ismét ellenőrizte a kilincset, nincs-e rajta mérge. De most sem volt. Benyitott. Ismét valami kattánásfélét hallott és megdöbbenve vette észre, hogy ezúttal a mennyezet kezd el lesüllyedni. Szemközt egy ajtót látott a terem túloldalán. Talán még odaérne, habozott. De mi van ha nem nyílik ki az ajtó, vagy ha valami csapda van az ajtó mögött. Úgy döntött nem kockáztathat, úgyhogy inkább visszalépett a teremből. A mennyezet hamarosan teljesen leereszkedett és hiába keresett más utat, kutatott titkosajtó után, semmit nem talált. Ahogy telt, múlt az idő Wulf egyre reménytelenebbnek érezte a helyzetét. Most már itt fog nyomorultul elpusztulni, megbukott a próbán... Aztán eszébe jutott az Öregsámán három ajándéka. A Mágia Itala, az Élet Itala és a Halál Szele. Talán ezek közül kell valamelyiket használnia, jutott eszébe az ötlet. De melyiket? Az élet Itala itt és most nem segíthet, hiszen kutyabaja. A Halál Szelét valamilyen légiméregnek gondolta, az sem valószínű hogy segítene rajta. Akkor hát csak a Mágia Itala maradt. Felhőrpintette hát és várta a hatást. Teste zsugorodni kezdett és végül egy kis aprósággá zsugorodott össze. Alig bírta kimászni a hatalmas ruhák közül. Aztán ott állt a folyosón teljesen pucéran. Fázott egy kicsit, de most nem törődhetett ezzel. Hiszen tudta, hogy bármilyen ital is ez, a hatása csak időleges, az idő alatt kell megtalálnia a kiutat, míg ilyen kicsi lett a teste. Keresgélni kezdett hát újból. Ezúttal más magasságokban kutatott. És végül talált egy egérlyukat a falban. Mivel fáklya nem volt nála a sötétben tapogatózva haladt előre. Hosszas botorkálás után áttért valahová, egy másik terembe. Érezte, hogy ez viszonylag egy nagyobb terem, mivel annyira más volt a levegője. Egyáltalán nem volt az a dohszag mint az egérlyukban. A kövezet elég nyirkos volt és így pucéran egyre jobban fázni kezdett. Na most ájtött ide, de most hogyan tovább? Próbálta melegíteni testét, de vajmi kevés sikerrel. Gondolkozott, törte a fejét a megoldáson, de semmi értelmes nem jutott az eszébe. Aztán egyszer csak elmúlt az ital hatása és Wulf ismét növekedni kezdett és visszanyerte eredeti alakját. Körülnézett ismét. Talált egy ajtót maga mögött és egy kart a bal oldali falon. Meghúzta a kart, mire a mennyezet elkezdett felemelkedni a teremben. Gyorsan visszasietett a ruháiért és a felszereléséért. Mindent felkapott és átszaladt vele a termen. Ki tudja, hátha megint leereszkedik. És már nincs több Mágia Itala. Felöltözött. Jólesett ismét ruhát viselni, ami kellemesen átmelegítette átfázott testét. Úgy döntött itt pihen egy rövid ideig. Zsákjából előkotort hát némi ennivalót és mohón rácsálni kezdte. Aztán kulcsából ivott rá egy kis ork

pálinkát is. Jól esett neki, ahogy a tüzes folyadék végigkaristolta a nyelőcsövét. Aztán pihent még pár percet és továbbindult.

Ismét egy ajtóhoz jutott. Benyitott és a hegyekből már jól ismert aquir korcsbogarakat talált az ajtó mögött. A bogarak hárman voltak, kezükben valami tuskyszerű fegyverrel. Rátámadtak rögtön, ahogy meglátták. De hang ezúttal sem hagyta el szájszerveiket, teljesen némán támadtak. Wulf tudta, hogy nem habozhat. Hatalomszavakat kiáltott és a bogarak egyike törött végtaggal a földre zuhant. Egy másik bogarat rövid kardjával sikerült megölnie, de a harmadik pedig őt sebesítette meg. Nagyon félt attól, hogy a beléhatoló tuske ne legyen mérgezett. Hogy méreg volt-e rajta, nem derült ki, mindenesetre még ha volt is rajta, az akkor sem hatott rá az biztos. Újabb hatalomszó és a harmadik bogár is a földre került. Wulf kardjával dühösen kivégezte. Újból és újból lecsapott rá, apró darabokra szétkaszabolta.

Most hogy végzett a bogarakkal, végre szétnézhetett a teremben. Két ajtót látott a szemközti falon. Először benézett a jobb oldaliba. Egy kis termet talált az ajtó mögött, odabent egy kis asztal, megterítve mindenféle étellel, körülötte székek. A sarokban egy ágy és a terem másik végében pedig egy furcsa szerkezet, mintha egy kút lenne... Vajon bemehet-e? Tipródott magában. Vagy ez talán egy újabb csapda. A fejét vakargatta, majd végül úgy döntött, hogy csak belép. Várta a fejére szakadó mennyezetet, de nem történt semmi. Aztán körbeszimatolta az asztalon lévő ételeket, hogy ehetőnek tűnnek-e. Nem tűntek rossznak. De az ételmet inkább érintetlenül hagyta. Aztán odament az ágyhoz és ráfeküdt. Hmmm, egész kényelmes. Aztán a kutat is szemügyre vette. Az ott lévő vödröt megtöltötte vízzel és belekortyolt. Meglepődve tapasztalta, hogy a víztől azonnal minden sebe gyógyulni kezdett. Ivott hát belőle még egy adagot. Aztán megtöltötte vele az üres kulacsát is. Jól jöhet ez még majd a későbbiekben, gondolta. Miután pihent egy darabig a szobában, továbbindult. A bal oldali ajtó mögött ismét egy dohos folyosó következett.

Haladt a folyosón. Leégett a második fáklyája is, ismét gyújtott egy újat. Ment, ment tovább a kanyargó folyosón, mikor egyszer csak leszakadt alatt a padlózat és egy mély gödörbe zuhant. Kegyetlen fájdalom hasított a lábába, mikor beletoccsant a gödör mélyén lévő folyadékba, Egy savval teli gödörbe esett. Szerencséjére sikerült megkapaszkodnia és kimásznia a gödörből. Mágikus lábbelijének semmi baja nem esett, de a lába szörnyen nézett ki, akárcsak a nadrágja szára, ami szinte teljesen eltűnt. Ivott a gyógyitalból. Sebei hihetetlen sebességgel gyógyulni kezdtek. Néhány perc múlva a lába ismét teljesen ép volt. De ugyanez nem volt elmondható a nadrágjáról, ami most elég mókásan nézett ki.

Ismét folytatta útját. Újabb ajtó állta útját. Benyitott. Odabent elég érdekes látvány fogadta. A terem mind a négy sarkában egy-egy sárkányfejet mintázó hatalmas tűzköpő állott. Ezek szájából meghatározott időközönként egy-egy lángcsóva lövellt ki, mely átszáguldott az egész termen keresztül. Wulf nézte egy ideig a lángcsóvákat, míg végül arra a következtetésre jutott, hogy át kell szaladnia a kilövellt lángcsóvák között. Ha elég gyors, talán megússza megpörkölődés nélkül. Kiszámolta, hogy mikor kell neki indulnia, kivárta az időt és rohanni kezdett. Már majdnem átért mikor az egyik lángcsóva telibe kapta. Alaposan megpörkölte és a ruhája és a zsákja lángra is kapott. De átjutott a termen és sikerült lángolva ugyan, de kijutnia a szemközi ajtón át. Egy folyosóra esett ki, rögtön hemperegni kezdett a földön, hogy eloltsa magát. Megitta a teremből hozott gyógyital utolsó cseppeit is. Azután szétnézett a folyosón. A folyosó bal oldalán egy kis faajtót pillantott meg, nem messze maga előtt. Odament az ajtóhoz és benyitott. Odabent semmit nem talált csak némi szalmát a földön. Leheveredett és még megivott egyet a magával hozott gyógyitalok közül is. Pihent pár percet, majd megpróbálta kicsit rendbe szedni magát. A ruhája már csak cafatokban lógott róla. Nadrágja szárát lemarta

a sav, a többi ruhája meg szinte teljesen leégett. Elég szánalmasan nézett ki a ruhatára. Továbbindult.

Kis idő múlva a folyosó nyugat felé kanyarodott, majd egy rövid szakasz után ismét délnek. Wulf egy újabb ajtóhoz jutott. Újra megnézte, hogy nincs-e bekenve valamivel a kilincs, majd benyitott. És hátra is hőkölt, mert felismerte az aquirt. Egy Idan Va'Dreeteh állt előtte. Aztán mindketten hatalomszavakat bömbölve egymásnak rontottak. Wulf előrántotta hüvelyéből rúnakardját is és rásújtott az aquirra. Az nagyon meglepődött attól, hogy nem hatottak a szavai ellenfelére és így Wulf komoly meglepetést tudott számára okozni. Sikerült egy mély vágást ejtenie rajta. Majd újból hatalomszavak repkedtek és egy újabb vágás következett. Aztán újabb hatalomszavak és újabb vágások következtek. Végül az Idan Va'Dreeteh a porba esett. Wulf diadalittas mosollyal azonnal le is fejezte. Aztán felemelte a levágott fejet, a szemébe köpött és gúnyosan a sarokba hajította. Itt nem sokáig időzött, azonnal továbbindult. Megtalálta a kijáratot a tereméből és folytatta útját.

Ahogy haladt a folyosón, egyszer csak ismét kattanást hallott a lába alatt és egy újabb vasrács hatalmas döndüléssel elzárt az utat maga mögött. Nincs más útja csak előre, állapította meg magában. Nemsokára egy hatalmas fémajtóhoz érkezett. Benyitott. Egy díszes, fáklyákkal kivilágított terembe érkezett. A padlón egy óriási sárkányszimbólum. Szemközt négy ajtó. Mindegyiken egy-egy felirat. A négyből kettőt tudott elolvasni.

Mindkettőn ugyanaz a szöveg volt olvasható, csak az egyik ork nyelven íródott, a másik pedig aquir nyelven:

*„Elszánt halandó, ki itt belépsz
Hagyj fel minden reménnyel
A harc, mely ezután következik
Életed utolsó harca léssen
Tested, s véred az enyészeté
Lelked az enyém lesz.”*

Az nem lehet, hogy itt bukjak el a diadalom kapujában, gondolta Wulf és merészen benyitott az aquir nyelvű ajtón. Odabent egy barlang tárult a szeme elé. A barlangot középen egy lávafolyó választotta ketté. A forró láva izzva fröcsögött szanaszét. A lávafolyó innenső oldalán eldobált fegyverek, vértek és csontok hevertek. Wulf lába előtt egy ork koponya vicsorgott. Így jártak hát az elbukottak, gondolta. Aztán mikor szeme hozzászókkott a hatalmas fényárhoz, átnézett a túlsó partra is. Egy hatalmas vörös sárkányt látott meg, amely időnként dühödten tüzet okádott. És ekkor jött rá! Fogott egy ócska kardot a földön heverők közül és a lávába hajította. A kard megmaradt! Szép próbálkozás és átsétált az illúzió lávafolyón. Már csak abban reménykedett, hogy a sárkány is illúzió legyen. Az volt az is, úgyhogy rendben átért a barlang túloldalára. Ott egy újabb ajtót talált. Ez az ajtó azonban zárva volt. Eltartott egy darabig, mire ki tudta nyitni, de végül csak sikerült. Továbbindult.

Ismét egy kattanás a lába alól és egy újabb vasrács zárta el a visszafelé vezető utat. De Wulf már nem félt, már tudta, hogy közel lehet a győzelem!

Egy újabb ajtóhoz jutott és mikor benyitott, három csontváz őrző támadt rá. Csontrombolást mondott rájuk és elégette a csontjaikat. Nem igazán értette, hogy még mindig hogy tud

hatalomszavakat kiáltani, végül a gyógyitalra tudott csak gondolni. Biztos annak hatásaként volt még mindig képes ilyesmire.

Aztán maga mögött hagyta a csontvázak termékét is és egy rövid folyosószakasz után egy másik terembe jutott. A teremből azonban nem nyílt ajtó semmire másfele és a terem teljesen üres volt. Már megint egy rejtekajtó, gondolta magában és keresni kezdte. Jó tízperc múlva megtalálta. Ezúttal egy téglát kellett benyomnia és a rejtekajtó kitarult. Egy szűk kis folyosó nyílt meg a baloldali falból. Fáklyát gyújtott hát, a nála lévő utolsó fáklyát és elindult a szűk kis folyosón át. Egy kicsiny terembe érkezett, melyben mindössze csak egy mágikus pentagramma állt. A pentagrammában ékesen izzottak a rúnák. Wulf nem sokáig habozott ráállt a pentagrammára és kezdetét vette a térutazás.

Mikor újból kitisztult a kép, újból az első teremben állt, odakintről behallatszott az Öregsámánok folyamatos kántálása és a harcosok monoton dobolása. Wulf kiállta hát a Sámánok Nagy Próbáját, már csak a dicsőséget kell bezsebelnie!

A jutalom

Ahogy Wulf kilépett a teremből, hirtelen néma csend lett. Abba maradt a dobolás és a kántálás. Aztán néhány másodperc után féktelen bömbölés tört elő a harcosok torkából, ahogy köszöntötték Wulfot, az Öregsámánok Tanácsának legfiatalabb tagját!

Döngöléptű Wragg'huswarr, a legnagyobb az Öregsámánok között, személyesen köszöntötte Wulfot. Méltatta teljesítményét, ahogyan képes volt legyőzni minden akadályt és átjutott a próbán. Arra kérte Wulfot, hogy a mai napon most már csak pihenjen. És másnap majd ismét járuljon a Tanács színe elé és megkapja jutalmát. Intésére két fiatal, ám annál tüzeesebb nőstény rohant oda Wulfhoz és egy pokrócot terítettek szinte ruhátlan testére. Wulf a két nőstény kíséretében elhagyta a barlangot. A nőstények elkísérték egészen a szálláshelyére is. Ott gyengéden lecsupaszították a szétégett és savmarta ruháitól majd megfürdették. Wulf természetesen mindkettőt meghágtá fürdés közben. Azután a fürdés végeztével a két nőstény elszaladt, hogy ételmezt és italt hozzanak az új Öregsámának. Hamarosan felséges ingyencfalatokkal tértek vissza. Fő fogásként vadjuh szemleves volt, farkashere pörkölttel és véresre sült sündisznóval. Wulf jól belakmározott, majd nagyokat böffentett. Ezek után mint aki jól végezte dolgát, elzavarta a két nőstényt és lefeküdt aludni..

3700.25.13. Ediomad-hegység

Reggel ismét egy harcos jött Wulfért, hogy a Nagytanács színe elé vezesse. Wulf belép a Sámánok barlangjába. Ott vár rá a törzs valamennyi sámánja, élükön Döngöléptű Wragg'huswarr-ral, aki ork-aquir keveréknyelven méltatja a legfiatalabb Öregsámán érdemeit. Végül egy vastag fémlánccal együtt egy amulettet ad át Wulfnak. A medál a Fadöntök szimbólumát mintázza, a stilizált medvét. Döngöléptű még kihangsúlyozza azt is, hogy bár az amulett nagyobb hatalommal támogatja viselőjét, de ezért cserébe évente legalább egyszer áldozatot is elvár gazdájától! Minden évben egyszer legalább egy élő elf szívét kell kívágnia az Öregsámán Amulett Rituáléja szerint és a még dobogó szívből vért kell cseppentenie az amulettre. Az első áldozatot itt helyben megkapja a törzstől, de a többiről már majd neki kell gondoskodnia. Ezzel bevezetnek egy, az emberek szemében gyönyörűnek mondott elf rabszolganőt. A harcosok néhány mozdulattal letépték róla az összes ruháját,

majd erőszakkal az áldozati oltárhoz kötözték. Hiába is tiltakozott a szerencsétlen, esélye sem volt. Wulfnak pedig az Öregsámánok útmutatása alapján végig kellett csinálnia a rituálét. Melynek végén késével felvágta az elf nő mellkasát és kivágta annak szívét. Majd a még dobogó szívből a vért rácsöpögtette az amulettre. És az amulett elfogadta a véráldozatát, aminek Wulf néhány pillanat múltán már érezhette is a hatását. Egyes képességei ugyanis jócskán megnövekedtek az amulett jóvoltából. Hogy az áldozat húsa se vesszen kárba, mert itt az Ediomadban nem szokás ám a pocséklás, az Öregsámánok sorban az áldozóasztalhoz járulnak és vígan kanyarintanak néhány szeletet az elf nő friss húsából.

Közben Döngőléptű Wragg'huswarr felajánlja még Wulfnak, hogy most, hogy így kiállta a próbát és az amulett is elfogadta az áldozatát, nem akarna-e néhány sámán mágiaformulát még megtanulni. Wulfnak persze rögtön felcsillant a szeme és igent mondott az ajánlatra. Még aznap kezdetét vette hát a tanulás. Wulf mestere személyesen a legnagyobb Öregsámán, Döngőléptű Wragg'huswarr volt.

3700.25.13 – 3700.26.03. Ediomad-hegység

A tanulás időszaka. Wulf Döngőléptű Wragg'huswarr-tól megtanult néhány ork sámán mágiaformát.

3700.26.03. Ediomad-hegység

Wulf elbúcsúzik a törzstől. Ezúttal is kap fegyveres kíséretet. Legnagyobb meglepetésére, ezúttal teljesen nyugodt körülmények között érik el a Szikla-szentélyt. Senki nem tör az életükre. Wulf a Szikla-szentélyben rááll a mágikus rúnákra, és eltöri a Döngőléptűtől kapott pálcát. Villanás és Wulf alakja elmosódik.

3700.26.03. Doran

Mikor újból kitisztul a kép ismét ott találja magát Doranban, nem messze a Toronytól. Wulf a Toronyba sétálás közben végig azon gondolkodott, hogy mindebből vajon mit mesélhet el a többieknek... Legjobb lesz talán, ha egyelőre egyiküknek sem szól egy szót sem...